

אתעפב תפון, ואתפחין בין טב לביש. הדא הוא דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעפב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתפחין בין טב לביש, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעפב תפון, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למרירא.

בהאי נוקבא דאודנין, תליין נוקבין אחרנין, נוקבא דעיינין. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטרין עייל לנוקבי דעיינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטרין, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תנא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו ותבער בם אש יי'. ואי אצטרין, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגזר מלין (נ"א גורין) מההוא קלא. פלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה פלא. (ס"א כמח תליא) תליא בהאי אודנא. זפאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיצה. ובשמיצה אתפלילן אינון מוחי. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר פי שומע עבדך. (מלכים ב יח) פי שומעים אנחנו. (ובגין תלין פלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני וקח אמרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא כלא תליין באודנין בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תליא.

בהאי אודנא, תליין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין, ובעקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארמייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטילי מלין.

ואינון דעקימין בארמייהו, נטלי מלין ועיילין לון בבהילו, ולית בהו אתר לאתעפבא. וכל נוקבין אחרנין, מתפתחין ביה, עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריה הוא. במתניתא דילן תנן, פאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, (ויקרא יט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעך אני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, פאילו עבר על פלא.